

var et forstandigt Forlangende, der var kommet frem, saa har man ladet afholde en Raadstueforsamling, og naar da det overveiende Fleertal af alle staaende Borgere erklærede sig for Forandringen, har man bevilget den. Men nu ved jeg ikke rigtig, hvis der her var et Fleertal, der fulgte den ærede Rigsdagsmand og stemte imod Lovforslaget, hvad da en saadan Forkastelse af Lovforslaget skulde betyde, den skulde betyde det, at man ikke vilde vedtage Lovforslaget, fordi Regjeringen allerede er i Besiddelse af den Myndighed, man ved Lovudkastet vil give den, eller om man ikke vilde give Regjeringen en saadan Myndighed. (Sehmann: Det Sidste!). Den ærede Rigsdagsmand siger: det Sidste; ja, saa vilde jeg meget ønske, at Lovforslaget blev vedtaget; thi hvis Afstemningen skal betyde, at man ikke er berettiget til at gjøre det ad administrativ Veie, saa lammes vi netop i Overgangsperioden med Hensyn til ad administrativ Veie at gjøre de Bepælsler, hvortil man hidtil har anseet sig berettiget, og en saadan Afstemning vilde derfor, forekommer det mig, være ikke lidet skadelig for en forstandig Ordning af disse Anliggender i Overgangstiden. Jeg skal forøvrigt tilføje, at det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at disse Forhold i det Hele taget, haaber jeg, ville blive gjorte til Gjenstand for Drøftelse og Overveelse i Ministeriet. Vi have ikke anseet det nødvendigt at forlange Lovforslaget; men vi have heller ikke modsat os det, da det fremkom. Jeg skal endnu til Slutning fremhæve en, som det forekommer mig, Hovedgrund. Jeg troer, at det vil gjøre et overordentlig godt og gunstigt Indtryk i Kjøbstæderne at vedtage et saadant Lovforslag, netop fordi de føle sig noget for strengt behandlede ved Næringsloven, behandlede med en noget mindre Hensynsfuldhed end den, hvormed den lovgivende Magt i saa mange andre Henseender er gaaet frem, og ligeoverfor denne Følelse

troer jeg, at det vilde gjøre et overordentlig godt Indtryk, naar man saae, at man idetmindste tænkte paa, hvor der var særlige Forhold, der maatte give Anledning dertil, da at friggjøre dem for denne særlige Byrde.

Madvig: Jeg finder dog, at det gunstige Indtryk, som en Vedtagelse af Loven maatte kunne gjøre, maatte saae sin Vægt derfra, at man havde vedtaget Loven efter en Prøvelse af dens Indflydelse paa vedkommende Forhold, og fremfor Alt, formelt idetmindste, derfra, at man havde Sikkerhed for, at denne Stemning i høi Grad var kommen til at gjøre sig gjældende. Men det forekommer mig dog at være lidt betænkeligt at lade sig influere af en Stemning, om hvis almindelige Existentis der ikke engang foreligger noget Vist. Hvad der hidtil af den ærede Minister er gjort gjældende, forekommer mig at være mindre vigtigt, endogsaa lidt betænkeligt. Den ærede Minister erklærede, at Skatteforholdene i Kjøbstæderne ikke for Diebliffet befandt sig overalt i den regelmæssige Ordning, som efter Lovgivningen er fastsat, og at der faktisk og praktisk havde udviklet sig en særegen Behandlingsmaade fra Ministeriets Side af disse Gjenstande. Men det forekommer mig ikke, at man kan tillægge Forkastelsen af Loven, — eller rettere sagt Afledtagelsen af Loven, thi man kan ikke kalde det en Forkastelse, at man ikke fremmer den videre — en saadan Betydning, som af den ærede Minister anført, da Loven jo ikke berører det hele System i dets Almindelighed, men kun en enkelt Green af samme. Undladelsen af at vedtage Loven troer jeg ikke vil kunne misforstaaes, men man vil deri kun see, at man ikke har dristet sig til meget hurtigt og ekstraordinært at vedtage en Lov af denne Bestaaenhed efter en saa ringe Prøvelse. Derimod kan Vedtagelsen, synes mig, have en formel Betænkelighed.